

Beth Moran

Precies zoals je bent

Olivia is 29 en woont nog steeds bij haar moeder. Hoogste tijd dus om haar dromen na te jagen. Maar zonder een man, vindt haar beste vriendin, want dit kan ze zélf.

Beth Moran

Precies zoals je bent

Roman

Vertaald door Carianne Bolier-van Holst

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Dit boek is opgedragen aan de Free Range Chicks,
met een eervolle vermelding voor Jo Pestell,
Pearl Moses en Vicky Warnes

1

Als je op Valentijnsdag thuiskomt na een zware dag en daar een boeket bloemen aantreft, samen met een doos chocolaatjes en de verleidelijke geur van een zelfgemaakte kerrieschotel, is dat een heerlijke verrassing.

Maar aangezien ik op dit moment vrijgezel was en bij mijn moeder woonde, was dit voor mij niet heerlijk en jammer genoeg ook niet echt een verrassing.

‘Verrassing!’ riep ze, terwijl ze de kurk van een fles prosecco liet knallen nadat ik mijn doorweekte sneakers had uitgetrokken, de regen uit mijn haar had geschud en haar aantrof naast een eettafel die voor twee personen gedekt was.

‘Wat is dit?’ vroeg ik. Ik probeerde dankbaar te klinken in plaats van uiterst ontstemd.

‘Nou, we kunnen toch niet deze hele avond zwelgen in zelfmedelijden?’ zei ze stralend. ‘Team Tennyson, onze favoriete kipkerrieschotel en alles wat daarbij hoort. Wie heeft er nu een man nodig?’

Hoewel ik het met haar uitspraak eens was – als ik een man nodig had, had ik een groot probleem, omdat ik al jaren zonder man zat – had ik wél afgesproken om die avond met een man uit eten te gaan. In een Indiaas restaurant.

Nee.

Mijn eerste afspraakje in lange tijd en ik zou het moeten afzeggen.

Mama's glimlach verflauwde toen ik twee seconden aarzelde terwijl ik een gepaste reactie probeerde te bedenken.

'Wauw, het ziet er fantastisch uit. De bloemen zijn prachtig. Hartelijk bedankt, mam.'

Gerustgesteld trok ze haar zelfgebreide trui – lichtgrijs met kleine hartjes in allerlei tinten roze – naar beneden over haar enkellange, groenblauwe broek die tien jaar geleden in de mode was, maar er nu verschoten en armoedig uitzag.

Ze had haar peper-en-zoutkleurige haar, dat tot aan haar kin rijkte, geföhnd en zelfs wat lippenstift opgedaan om haar scherpe gelaatstrekken op te fleuren.

Mijn hart kromp ineen.

'Ik ga me snel even omkleden, goed?' Ik werkte voor ReadUp, een liefdadigheidsinstelling die volwassenen leerde lezen, en had de hele dag doorgebracht in een groezelig buurthuis aan de andere kant van Nottingham. Ik was er redelijk zeker van dat de stank van oud zweet me naar huis gevolgd was.

'Hier.' Mama gaf me een glas prosecco. 'Neem de tijd. Ik ga nergens heen!'

★ ★ ★

Zodra ik boven kwam, kleepte ik me uit, trok een badjas aan en stuurde Steph, al achttien jaar mijn beste vriendin, een berichtje:

HELP!! Mama heeft eten gekookt en bloemen en chocola gekocht! Wat moet ik tegen Mark zeggen?

Steph leek al te antwoorden voordat ik zelfs maar op verzenden had gedrukt.

Zeg tegen hem dat je ernaar uitziet om hem straks te zien ZOALS JE EEN WEEK GELEDEN HEBT AFGESPROKEN.

Ik ademde beverig in. Mark was de manager van een van de bibliotheken waar ik cliënten ontmoette. We voerden nu al een aantal maanden ongemakkelijke gesprekken met elkaar. Met name over boeken, en daarna steeds een stapje verder. Over het weer, het plaatselijke nieuws en uiteindelijk over restaurants – zijn enigszins onbeholpen bruggetje om me mee uit te kunnen vragen. Hij was aardig, zij het een beetje al te serieus, en had prachtige bruine ogen. Als ik me concentreerde op de bovenkant van zijn gezicht en het constante bijten op zijn lip kon negeren, zou ik me waarschijnlijk, bijna zeker weten, tot hem aangetrokken kunnen voelen.

Dit was mijn eerste afspraakje in bijna twee jaar. Zelfs als Mark niet ‘de ware’ was, had ik wanhopig behoefte aan oefening.

Ik had ook wanhopig behoefte aan een sociaal leven dat niet draaide om mijn drieënzestigjarige moeder en mijn pasgetrouwde beste vriendin.

Maar ik kon niet gaan.

Ik kan niet gaan!

Terwijl ik Steph antwoord gaf, hoopte ik vurig dat ze me ertoe zou dwingen. Ze stuurde me een stortvloed aan reacties.

Nee! NEE NEE NEE! JE MOET GAAN!!

Je kunt haar je dit niet opnieuw laten aandoen!

Ik smeeek je om te gaan.

Drew smeekt je om te gaan.

Vertel haar de waarheid, zet je telefoon uit en
GA EN GENIET ERVAN!

Ik hapte gespannen naar adem.

Ik had tegen haar moeten
zeggen dat ik plannen had.

Opnieuw kwam er binnen een fractie van een seconde een reactie.

Ben je dat tandartsdrama vergeten?

Ik zou het tandartsdrama nooit vergeten.

Ollie, je kunt iemand geen blauwtje laten lopen op
V-dag! Ik verbied je om het af te zeggen!

Ik sprong kort onder de douche en probeerde mijn tranen die, als ik eerlijk was, zich nu al jaren opbouwden te bedwingen. Steph bleef me met berichtjes bombarderen terwijl ik me klaarmaakte. Ik nam niet de moeite om te antwoorden dat ik Mark niet eens heel leuk vond. Dat het onbeschoft en wreed was om mijn moeder op Valentijnsdag alleen achter te laten, terwijl ze al twee decennia lang geplaagd werd door verlatingsangst. Dat ik toch niet van het afspraakje ging genieten, omdat ik zo gestrest zou zijn vanwege mama's nerveuze berichtjes die mijn telefoon als muterende bacteriën zouden overspoelen.

En toen trof haar laatste berichtje mij als een stomp in mijn maag:

Als je steeds hieraan toe blijft geven, kun je de Droomlijst net zo goed vaarwel zeggen.

Ik droeg een wijduitlopende, zwarte broek en een lichtblauwe haltertop. Ik had mijn haar in grove krullen gekruld en mijn grijze ogen voorzien van een beetje oogpotlood. Ik ademde in alsof ik ging diepzeeduiken, pakte mijn schoenen met blokhakken en zette me schrap.

Mama stond al klaar en wachtte totdat ze mijn voetstappen op de trap hoorde. Zodra ik de eetkamer binnenliep, kwam ze met twee volgeladen borden binnengeseld. Een schaal met samosa's en bhaji's stond al op tafel.

'Je ziet er prachtig uit! Het is bijna jammer dat je vanavond geen afspraakje hebt.'

'Nou, eigenlijk heb ik wél een afspraakje, mam.' Om te voorkomen dat ik me zou bedenken zodra ik haar zag, had ik Mark een bericht gestuurd dat er sprake was van een noodgeval in de familie en dat ik een halfuur later kwam, maar dat ik zeker zou komen.

'Wat?' Mama's gezicht betrok en ze keek verward. 'Waar heb je het over?'

'Een vriend van mijn werk heeft me uitgenodigd om straks iets met hem te gaan drinken. Ik zal eerst met jou eten en dan ga ik ervandoor.' Dat was niet helemaal waar en het gevolg van mijn leugen was dat ik die avond twee maaltijden zou moeten eten, maar dat was mijn minste zorg.

'Je laat me achter. Alleen. Nadat ik dit allemaal voor jou gedaan heb?' De glimlach was verdwenen. Er verschenen rode vlekjes op haar gezicht.

'Nee, ik zei dat ik met jou ga eten en daarna ga ik. Als je het eerst

gevraagd had, zou ik je verteld hebben dat ik plannen had.’

‘Als ik het eerst gevraagd had?’ Ze drukte een trillende hand tegen haar borst. ‘Het zou nooit in me opgekomen zijn dat je het me niet zou vertellen als je een afspraakje hebt. Ik wist niet eens dat je interesse in iemand hebt.’

‘Het is op het laatste moment afgesproken.’ Ik was gefrustreerd vanwege de trilling in mijn stem. Als ik haar verteld had dat ik plannen had, zou ze alleen maar meer tijd gehad hebben om een reden te bedenken waarom ik het moest afzeggen. Twee jaar geleden had ze enorme kiespijn gekregen op de dag dat ik zou vertrekken voor een weekendje weg met Steph. Tegen de tijd dat ik haar naar de spoed tandarts gebracht had en erachter gekomen was dat het wel tot maandag had kunnen wachten, hadden we onze vlucht naar Amsterdam gemist.

‘Nou, ik heb dit dagen geleden georganiseerd. Je zult tegen hem moeten zeggen dat je het druk hebt.’

‘Nee. Het spijt me, maar ik ga geen afspraakje afzeggen op Valentijnsdag om opnieuw een avond met mijn moeder door te brengen. Laten we gewoon van ons eten genieten en dan vertrek ik. Zo erg is het nu ook weer niet.’

Toen kwamen de tranen en terwijl ze zich op een stoel liet vallen, schudde ze haar hoofd alsof ze totaal verbijsterd was.

‘Nee, het is goed. Natuurlijk. Ik ben gewoon teleurgesteld. Ik had een film uitgekozen en cocktails gemaakt voor later op de avond. Natuurlijk is deze “vriend van mijn werk” belangrijker dan je dwaaze moeder. Maak je niet druk over het eten. Ga maar en geniet van je avond zonder mij. Ik red me wel.’

Ze wreef een paar keer met een vertrokken gezicht over haar borst om me te laten weten dat de ‘pijn’ weer terug was, wat te voorspellen was. Ik voelde een steek van schuld omdat ik haar van streek had gemaakt, maar voor het eerst was de vlag van woede omdat ze me opnieuw probeerde te manipuleren sterker.

‘Oké, dat is erg aardig van je, mam. We kunnen al dit eten voor morgen bewaren en dan genieten van een gezellig avondje samen.’

Haar hoofd schoot omhoog, niet in staat om de schok te verbergen omdat ik ermee ingestemd had.

‘Goed.’ Haar vochtige ogen schoten naar de tafel en weer terug naar mij, en toen richting de deur. ‘Zou je alles terug willen brengen naar de keuken, alleen... Ooo, mijn borst voelt niet zo goed.’ Ze ademde diep in en blies haar adem uit alsof ze de pijn probeerde te verlichten.

‘Geen probleem.’

Ik negeerde haar vlug toenemende gepuf en gekreun terwijl ik de keuken in en uit rende en al het voedsel in de koelkast opborg. ‘Geregeld. We kunnen de tafel gedekt laten voor morgen. Hier.’ Ik gaf haar een glas water en een aspirine. ‘Waarom ga je niet op de bank liggen om wat te rusten? Dat zorgt er meestal voor dat je borst beter voelt.’

Ik weet niet zeker wie van ons meer verrast was toen ik mijn schoenen aantrok, mijn tas pakte en naar buiten liep. Ik beging een fout door stil te staan en mijn oren te spitsen, één hand op de nog geopende voordeur.

‘AH! OOO!’ Mama’s kreten waren duidelijk hoorbaar in de gang. ‘Olivia, ben je al vertrokken? Alleen... Mijn borst... Ik... Ga alsjeblieft niet...’

Ik sloot mijn ogen. Het was even stil, alsof ze wachtte tot ik weer naar binnen zou snellen. Toen ik voet bij stuk hield, begon ze harder te roepen. ‘Nee, het is goed. Ga maar en geniet ervan. Ik bel alleen... het alarmnummer... Zou jij tante Linda een berichtje willen sturen? Ik ben bang om alleen naar het ziekenhuis te gaan... Au... OOO!’

Ja, ik was er vijftienentwintig procent zeker van dat het een toneelstuk was. Ja, ik had het allemaal al eerder gehoord, en nog erger. Maar toch kon ik niet weglopen en mama alleen achterlaten om op een ambulance te wachten.

Toen ik haar met de alarmcentrale had horen praten, stapte ik weer naar binnen en sloot de deur. Terwijl ik een deken pakte en Mark dezelfde meelijwekkende verontschuldiging stuurde die ik al zo vaak gebruikt had, nam ik een beslissing die mijn leven zou veranderen:

Dit was de laatste keer dat mijn moeder mijn leven bepaalde.

De laatste keer.

Ik was er klaar mee.

Voor ze haar dromen waar kan
maken, moet ze wel eerst even
zichzelf vinden

Als tiener maakte Olivia Tennyson – kortweg Ollie – een lijst met alle dingen waarvan ze droomde: haar eigen huis, een gelukkig huwelijk, een gezin... Maar nu is ze negenentwintig en woont ze nog altijd bij haar overbezorgde en manipulatieve moeder in huis.

Tijd om het roer om te gooien!

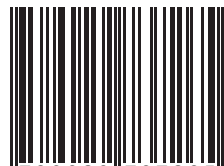
Zonder het haar moeder te vertellen, betreft Ollie haar droomhuis: een schattige cottage met een tuin die leidt naar een groot bos. Nu dat gelukt is, hoeft ze alleen nog de rest van haar lijstje af te vinken. Maar wel onder één strikte voorwaarde: *no men allowed!* Van haar beste vriendin mag ze pas weer aan mannen denken wanneer ze haar hele lijstje heeft afgewerkt. Maar soms laat de liefde niet op zich wachten...

BETH MORAN schrijft vrolijke, scherpzinnige feelgoodromans vol onvergetelijke personages die leren vreugde en schoonheid te vinden midden in de chaos. Omdat ze zelf in Sherwood Forest woont, een schitterend natuurgebied in het Verenigd Koninkrijk, spelen ook veel van haar romans zich af in en rondom het bos.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 902 9737265 NUR 302

9 789029 737265 >